

пръстта в него и сложиха стълби до стените.

— Та колко хиляди души трябва да са били, за да изпълнят с пръстта от дрехите си рова на една крепост? — попита смаяна Ирина.

— Много... Двеста, триста хиляди... Повече...

Трите жени плеснаха ръце в изненада и уплаха. Не преувеличаваше ли деvojката? Такава рат не бе излизала до сега по света...

— Много... — въздъхна куманката, като потръпна, виждайки в мисълта си да изникват страхотни образи — много, и при това позли от дивите зверове... Та и те не са ли истински зверове? Назват, че имали кучешки глави и ядели човешко месо... Разправят, че опекли жив един персийски шах и накарали жена му и децата му да го изядат...

— О! — възкликнаха поразени царицата и ромейката.

— Нещо по-лошо дори... — каза Елтани — като колят людете, поне да ги ядат... А то...

— Какво? — попита Елена с леко любопитство.

— Веднъж техният вожд Чармагун се разболял от мъчителна болест в краката. Прочут врач му казал, че ще се излекува само ако ги потопи в червата на тридесет русокоси деца, току-що одушени...

Жените потръпнаха от ужас и погнуса.

— Добре. Но след като убили тридесет руси деца и той направил, каквото му казали, краката пак не ^оиздравили. Тогава Чармагун заповядал да одушат целебника.

— Добре му се е падало... — каза тихо Елена.

Изведнъж тя побеля. Ледена пот изби по челото ѝ. Навън се зачуха стъпките на царя. Очите ѝ бързо се отправиха към майка ѝ, с отчаяна и скръбна молба.

Сякаш нож преряза сърцета на Анна. Тя застана край дъщеря си, готова да я защити като тигрица. Самодържецът влезе предшест-